

EL CLAR DE LLUNA DE MAIG

(De Charles Lioult de Chénedollé.)

Pròxim al fi de sa carrera,
va descendint el sol ardent,
fins a ocultar sa cabellera
dintre la porpra d'occident.

La terra ja no està abrusada
pel baf roent de la xardor,
i avença, humida, la vesprada,
tornant amb ella la frescor.

Va creixent l'ombra trista i lenta,
i arreu devé el camp més obscur,
la llum s'apaga, i l'ombra augmenta,
velant la gràcia de l'atzur.

Vina, ara, lluna desitjada,
munti ton disc melangiós,
guia la plàcida vesprada,
fins al seu trono silenciós.

Porta'ns l'oreig que'ls camps encisa
i precedeix al cel ton pas,
la delitosa i fresca brisa,
que la ciutat no coneix pas.

Sobre les frondes agitades
de les sauledes, ta blancor
posa en estríes argentades,
com una randa de claror.

Sfa ta imatge reflectida
pel rierol clar i brillant,
i en la onada esblanqueïda
el teu disc rodi vacil·lant.

Vina, com una feble aurora,
a mitigar la resplendor;
dóna a la pompa encisadora
de primavera, ta dolçor.

A les flors novament descloses
presta un color tan esblaimat,
que faci pàl·lides les roses,
amb suau i tènue claredat.

Vull que la són no tingui encara
per a mos ulls, els seus encants:
claror de lluna m'és més cara
que les delícies del descans.

Vull, en sa marxa imperceptible,
ubriagat d'un dolç amor,
veure ta llum, astre apacible,
fins a la nova resplendor.

tres, car totes les altres que puguin haver-hi en són derivacions.

Les tres especies són: el pintor de dots naturals de visió per l'ofici, però sens cap intervenció de l'esperit ni de cervell; el pintor íntegre, de visió i intel·ligència profundes; i el pintor per educació.

El primer no existia fins després del Renaixement, o sigui, fins després de l'habilitat pictòrica, car aquest no és més que un continuador de la manera exterior de donar les pinzellades els nostres avant-passats; però (com tots sabem, que la imitació fidel i servil de tota escola o personalitat, dins l'Art, dona per resultat, quasi sempre, la fredor, i és aquesta mala companya de l'Artista,) degut al seu estat d'esclavitud no pot tenir mai el calor de la creació; per això d'aquests pintors ne diuen acadèmics, i tenen l'admiració del públic qui té la visió d'una càmera fotogràfica.

Després tenim el pintor en el bon sentit de la paraula, el pintor íntegre. Aquest, ben al revés de l'anterior, en lloc de buscar la manera exterior de que's valien els avant-passats per a produir les bel·leses pictòriques, en busca el sentit de tot això, i així com el primer el veureu sempre aferrat a una escola i fins en molts casos a un sol pintor perquè la seva habilitat s'hi adapta més, el segon el veureu passar d'una escola a l'altra i d'aquest pintor d'ací al de més enllà, i, com l'abella, assimila, assimila, fins que'n queda ben saturat, i allavors produeix segons la seva personalitat.

Es clar que'ls éxits d'aquest estan molt més lluny; però d'això en deduiren que una verdadera precocitat en pintura amb resultats positius no's dona. En el primer cas, de l'home hàbil, si; però totes les que he conegut han fracassat: arriben més joves a assolir l'amanerament, o sigui, a la decrepitud.

Després tenim els innúmeros pintors per educació, gent de poc temperament però amb consciència perfecta de la bel·lesa; en alguns casos són senzills seguidors d'una escola en decadència; en altres, per a dissimular la impotència, s'agafen a lo snobisme o escoles rares, i en la majoria dels casos són homes, com he dit, menys dotats que sos companys de fornada, que marxen sempre a remolc d'aquests en el valor de sa producció, però d'una enlairada comprensió artística.

Ja haureu notat que els del segon cas tenen del primer la tècnica, visió i habilitat, però ben entesa, i del segon la comprensió i penetració intel·ligent: aquests són els bons, els pintors complerts. Cal afegir-hi que també tenen la verda sra sinceritat.

F. VAYREDA.

NOTES D'ART

TRES CLASSES DE PINTORS.—Avui la societat compta amb tres classes de pintors, i encara que cada una d'aquestes pugui dividir-se en moltes altres, no més parlarem d'aquestes